

ството, поискаше отъ клоноветъ на Дружеството: не само смѣтките, но и колкото пари би имали въ касата си, за да сж се препратяте на Правителството. Щѣше да бжде утѣшително, ако можеше да се повѣрва, че такива предписания и искания сж ставали по неточното запознавание съ Уставътъ на Дружеството, защото, въ такъвъ случай, не щѣше да има мѣсто на предположение за студенина, недовѣрие и даже враждебностъ нѣкаква си отъ тамъ, отъ дѣто трѣбваше да се очаква най-голъмо съчувствие и най-голъма поддръжка на подобни високо-хуманни учреждения. каквото е Българското Дружество отъ „Червения Кръсть“.

Вѣстниците, които се ползувахъ съ довѣрието и покровителството на Правителството и на другитѣ силни на деньтъ, и които имахъ слабостта да не оставятъ непокътното всичко чисто, свято и полезно, тъй сжщо на нѣколко мѣсти съ злорадство писахъ и противъ нашето Дружество, а особено противъ Настоятелството му. Отъ благоприличие човѣкъ трѣба да се удържи да се произнесе върху цѣнността и значението на това, което писачитѣ сж писали въ вѣстниците противъ Дружеството: толкосъ по-вече, че най-много крѣскахъ и нападахъ, както и още крѣскалъ и нападалъ, тѣзи именно хора, които твърдѣ малко сж се интересували отъ Дружеството, не сж били никакъ запознати съ уставътъ му, не сж били и не сж негови, нито редовни, нито спомагателни членове, не сж казали никогажъ нито едно съчувствено слово за него и нито съ една аспра сж спомогнали за високитѣ му и священи цѣли.

Настоятелството не ще скрие и това, че и много отъ тѣзи, които на първо време, слѣдъ обявлението на Сърбско-Българската война, съ горѣща ревностъ и самоотвержение се притекохъ да помагатъ на човѣколюбивото дѣло, оказахъ се непо-слѣдователни. Между тѣхното голѣмо съчувствие, неказано на думи, и по-сѣтнешното

имъ поведение оказа се твърдѣ голѣма разлика. Истина, болшинството на тѣзи, що се притекохъ на помощъ на Дружеството, служихъ, съ постоянна ревностъ, самоотвержение и безкористие на човѣколюбивото дѣло. Такива сж твърдѣ много. Но имаше и доста, които ужъ се заловихъ да служатъ тука било, или на бойното поле, но злоупотрѣбихъ съ довѣрието, което имъ се оказа, и не оправдахъ надѣждитѣ, които се възлагахъ на тѣхъ. Мнозина отъ тѣхъ взимахъ знакътъ на „Червения Кръсть“ и трѣвахъ за бойното поле, ужъ като санитарии, да помагатъ на раненитѣ, а оставахъ тука, свободно да се расхождатъ по улицитѣ подъ защитата на този знакъ, или пъкъ утивахъ на бойното поле, но не да помагатъ, а да се расхождатъ и да струватъ „сеиръ“.

Настоятелството не можеше да не скърби дълбоко за таковото поведение на подобни свои служаци, тъй като подобно поведение отъ тѣхна страна не можеше да не възбужда негодованието на всички други, което съ самоотвержение се старяхъ какъ по-скоро да помогнатъ на ранениятъ и болниятъ войникъ, а, слѣдователно, не можеше то (поведението имъ) и да не хвърга сѣнка и на нашето Дружество.

Тукъ Настоятелството не може да премълчи и за още единъ печаленъ фактъ, който тъй сжщо можеше да възбуди недовѣрие къмъ нашето Дружество, още при самото начало на дѣятелността му, у всички, а най-повече у Военный Медицинский персоналъ, който работеше вече на бойното поле. И ако такова недовѣрие не се поеве, има да се благодари, вѣроятно, на просвѣтената свѣсть на този достойнъ докторски персоналъ, който е счелъ за несправедливо да се хвърга укоръ върху едно учреждение за туй само, че нѣкой отъ служащитѣ при това учреждение не се е показалъ достойнъ за направеното му довѣрие. Фактътъ е този:

Още на 3-й Ноемвр. 1885 год., как-